

MUNI VIČER

Devojčica sa Šestog Meseca

Prevela s italijanskog
Dolores Kalodera Petrović

■ Laguna ■

*Jedna devojčica krhkog izgleda
i oštroumna*

*srčano prihvati večnu borbu
između Dobra i Zla:*

*njena ljubav prema životu
i bezgranična radoznalost,
oruđe je za razumevanje,
i pobedu nad Mračnim svetom,
da bi se otvorio prostor
svetu svetlosti.*

*Svetu u kome fantazija i magija, bez ičega drugog,
postaju stvarnost...*

PRVO POGLAVLJE

Crna zvezda

Beše duboka noć; pun mesec je izgledao kao obešen na nebo i beskrajno mnoštvo zvezda svetlucalo je poput plavih i ružičastih sijalica. Svetlost nebeskog svoda nečujno je ulazila u Nininu sobicu, osvetljavajući joj krupne plave oči. Još je bila budna i iz kreveta je upirala pogled u prozor otvoren prema tom očaravajućem prizoru, gubeći se u svojim uobičajenim mislima. Dopadalo joj se da sanjari kako leti tamo gore, kako putuje kroz prostor hvatajući rukama male zvezde, otkriva šta bi moglo biti na drugim planetama, u drugim galaksijama, u tajnovitim svetovima koje čovek još nije posetio. Ideja da je Zemlja samo jedna od tolikih postojećih živih kugli, za Ninu je bila izvesnost. Bila je sigurna: u vasioni ima života, i te kako! Još pre dva meseca napisala je sebi jednu rečenicu plavim flomasterom na šperploči pričvršćenoj kao uzglavlje kreveta:

**MI, MALA BIČA SIVIH MOZGOVA,
TOLIKO IMAMO DA NAUČIMO.
MI, KRATKI ŽIVOTI BEZ NEKE SVRHE,
TREBA DA GLEDAMO NEBO I MISLIMO.**

Nina je poželela da upamti tu rečenicu nakon što je pročitala završno poglavlje *Raspršenih*, poslednje knjige Birijana Birova, ruskog pisca naučne fantastike umrlog pod misterioznim okolnostima. To je autor koga je ona mnogo volela, skoro kao Tadina de Đordisa, najčuvanijeg italijanskog alhemičara iz sedamnaestog veka.

Ukratko, često bi ponovo čitala tu rečenicu napisanu u dahu, jer je činila da se oseća kao akrobata, između stvarnosti i mašte. Podosta se borila sa tetkom Androm da bi obesila tu šperploču iznad kreveta. Tetka uopšte nije razumela tu rečenicu, a još manje ideju da se o zid kači drvo, tako da joj tada, za kaznu, nije dopustila da izađe čak ni u uobičajenu šetnju po parku:

„Šta ti znači to? Ma šta pišeš? Ista si kao tvoj deda. Taj bezumnik koji je upropastio život mojoj sestri Espasiji. Ti si samo jedna balavica!“, drala se, a Nina, kao jedini odgovor, zalupila je snažno vratima sobice, tako da su se slike u hodniku zatresle.

Iako su prošla dva meseca, taj dan je pamtila dobro: ostala je sama šest sati, u tišini.

Sva krivica beše zbog natpisa, jedne rečenice i ništa više. Tek kasnije će shvatiti da je ovo bio prvi znak budućnosti koja ju je čekala.

Nina je bila neobična devojčica. Odrasli nisu shvatili njenu britkoumnost i smatrali su je nestašnom i neposlušnom. Njena tajna, misterija se krila u genima, u onom DNK koji su joj preneli preci, a koji je ona, sa samo deset godina, već poznavala.

Jedino što je znala, to je da želi da ide tamo gore. Da leti. Da sazna.

Ipak, taj beleg boje jagode u obliku petokrake zvezde, iznikao na sredini dlana desne ruke, bio je očigledan znak sudbine. I deda Miša je imao na svom dlanu

istu zvezdu. Miša, otac Ninine mame, bio je Rus, ali sad je živeo u najmagičnijem i najčarobnijem gradu na svetu: u Veneciji.

Mihail Mesinski – to beše dedino ime – stari alhemičar i filozof, već je poznao budućnost: znao je da nedostaje još samo nekoliko dana do početka velike i magične pustolovine svoje unuke.

Zato je, pre nekoliko godina, Miša počeo da podučava Ninu nekim alhemijskim formulama i objasnio joj smisao belega u obliku petokrake zvezde.

Te majske noći, dok se mesec kočoperio u tamno-plavim Nininim očima, beleg boje jagode je počeo da se menja: krakovi zvezde postajahu crni. Dlan je sve više tamneo i neumoljivo je nagoveštavao tragičan događaj.

Od pre dva dana u toku je bio neobičan preobražaj i devojčica je osećala da se sprema nešto ozbiljno, ali nije znala šta. Dok je posmatrala Mesec, češljala je dugu kestenjastu kosu, a s vremena na vreme milovala bi svog vernog prijatelja Adonisa, crnu dogu od osamdeset pet kila, koji je ležao kraj nje.

„Znaš, Adonise, sigurna sam da ću jednog dana leteti tamo gore i sve ću shvatiti. Sve ono što se ovde na Zemlji ne zna“, govorila je tiho da ne bi probudila zlu tetku Andoru koja joj je, koji sat pre no što će otići na spavanje, uputila uobičajenu grdnju zbog previše nereda.

Beležnice, knjige, penkala, igračke i desetine staklenih bočica s obojenim tečnostima, bile su rasute svuda po podu sobička. Nini se dopadao nered, jer samo u haosu je uspevala da sredi misli. Najzad, bilo joj je dobro u ovoj kući u Madridu, staroj dvospratnoj vili koja je bila boravište porodice njene bake, princeze Marije Lujze Espasije de Rigeira, obožavane Mišine žene, koja je umrla u Veneciji dok je na svet donosila Nininu mamu Veru.

Princeza je bila napustila Madrid kako bi otišla da živi sa Mišom u Italiji 1960, u veličanstvenoj vili u Veneciji koja je nosila njeno ime, vila Espasija, ali je ostavila u španskoj kući tolike uspomene na bogatu madridsku porodicu unesrećenu zbog mnogih dugova.

Kad je Espasija pošla sa Mišom u Italiju, njene sestre Andora i Karmen ostale su u Madridu da brinu o imanju porodice De Rigeira. Baka Espasija, prelepa žena koja je volela umetnost i klasičnu muziku, proživela je mladost u ovoj kući belih i ružičastih zidova: vaze, ulja na platnu, skulpture i stilski nameštaj ispunjavali su prostorije namirisane lavandom, a tragova njenog prisustva bilo je u svakom uglu.

Ali Nina je osećala da ova kuća nije njena, i Madrid nikad ne bi mogao biti njen grad. Zatim, nije više podnosila Andorinu pakost i pored Karmeninih nežnosti

koje su odagnavale svaku ljutnju. Andora i Karmen su bile sestre, ali nisu ličile jedna na drugu. Bile su sasvim različitih senzibiliteta i karaktera: Andora uvek obučena u tamno, osvetoljubiva i nije volela životinje, dok je Karmen uvek nosila vedre boje i zviždukala stare melodije.

Nina je s njima živela već dve godine, otkad su njeni roditelji dobili važan posao u Ferku, u Istraživačkom centru u Moskvi, koji je u čitavom svetu bio poznat po svojim proučavanjima vanzemaljskog života. Vera i Đakomo su bili veoma traženi i cenjeni naučnici i ovaj posao su dobili nakon godina žrtvovanja. A Ferk svaka-ko nije bilo mesto gde bi deca mogla ostajati dvadeset četiri sata!

Razume se da Nina nije mogla ostati u Moskvi, jer nije bilo nikoga ko bi o njoj brinuo. Roditelji su isključili i mogućnost da je pošalju u Veneciju kod deda Miše, jer Vera nije verovala da bi starac bio u stanju da je odgaja.

Miša je bio vrlo besan zbog ove odluke, mada je u srcu znao da će mala Ninočka pre ili posle doći da živi kod njega. Najzad evo rešenja: Nina će ići u Madrid kod tetaka.

Gledati svetlost nebesa za Ninu je bio način da bude bliže roditeljima. Možda ovog trenutka u Ferku gledaju isto parče neba tražeći znake života. Jedan drhtaj

u srcu i iz očiju kanu suza. Samo jedna. Jer Nina nije volela da plače. Bila je veoma jaka i smela devojčica, no pokatkad bi joj tuga obuzimala dušu, i tako, gledajući zvezdano nebo, sećala bi se lica svojih roditelja, duge plave mamine kose i tatinih crnih brkova koji su joj bockali obraze kad bi je ljubio. Otkucala su dva sata, a oči baš nisu htele da se sklope, tako da odluči da ustane i malo otvori prozor kako bi osetila majski vazduh sa španskih ulica. Iz velikog madridskog Retiro parka dopirali su mirisi drveća dok su automobili brzo promicali Velaskezovom ulicom, a poslednji gosti hotela *Velington* hitali na spavanje. Kuća je bila na nekoliko koraka od hotela i Nina je često gledala kofere putnika i nadala se da će jednog dana i ona otići. Otići i ići, kuda? „Kod dede. Hoću da idem kod deda Miše, u Veneciju. Taj me mnogo voli i zna kako da me razonodi... Adonise“, zavapi Nina, „kunem ti se da ću ga posle doručka pozvati i pitati mogu li ići k njemu.“ Pas, napola zaspao, frknu i okrete se naglo, zgnječivši jednog Platona, riđe mače koje je Nina našla koji mesec ranije ispred muzeja *Prado*.

Platon je reagovao instinktivno – kandže su se zarile u Adonisovu njušku, a ovaj, pas-džentlmen kakav je bio, nadmeno pogleda mačora i side s kreveta odlazeći da se opruži na tepihu ispred ormana. Najzad, pristao je da živi zajedno s jednim mačorom-skitnicom!

Nina se nasmeši, pomilova psa, zatim s ljubavlju uze u ruke Platona i uvuče se među čaršave. Poslednji pogled ka Mesecu i zvezdama i... san prekri svaku njenu misao.

Tačno u sedam i trideset Karmen uđe u sobicu, držeći u rukama poslužavnik: mleko, keks, marmelada od borovnica, banana i čaša sveže vode. „Ermosa^{*}, lepo moje, probudi se. Doručak je gotov“, reče spuštajući poslužavnik na stočić pored stuba od knjiga Birijana Birova. Nina otvori samo jedno oko i progundā tetki da će brzo ustati: „Popiću mleko, pa ću da telefoniram dedi. Gde mi je mobilni telefon?“

„Telefon?... Eh draga moja munjeka^{**} ... hm, lutko, mobilni drži Andora. Sakrila ga je. Znaš kakva je, ne voli da ga koristiš. Ali pre nego što se razbesniš, pogledaj šta imam u rukama, jedno iznenađenje.“

Nina se smesta diže i pusti da jadni Platon padne s kreveta, te pogleda tetku Karmen koja joj pruži neko pismo. „Za tebe, Nina. Od deda Miše. Dok tražim tvoj mobilni, pročitaj ga.“

Nina zaključa vrata sobice. Uze čašu vode i popi je za tren, zgrabi tanjirić i usu mleko Platonu, oljušti bananu i odgrize komad, dajući ostatak Adonisu koji je ludovao za tim. Obrisa ruke o roze čaršav i najzad otvori pismo dok je pas šapama gurkao marmeladu od borovnica.

Nina počē željno da čita.

* Špan.: *hermosa*, lepotica (Prim. prev.)

** Špan.: *muñeka*, lutka (Prim. prev.)

Venecija, 24. maj
23.45h Duždeva dvorana

Moja djevočka (devojčice moja),

Moram s tobom da razgovaram. Ne javljaš se na mobilni, a na kućni telefon Andora mi uvek kaže da nisi tu. Znam da se ne slažete, ali strpi se malo, nećeš ostati tu zadugo. Samo sam jednom uspeo da razgovaram s Karmen, ali sam je zamolio da ti ništa ne kaže. Prosto ne želim i nju da dovedem u nepriliku. Znaš, Zlo se često ugnezdi u srce porodice. Imaj to uvek na umu.

Ako ne razumeš sad... razumećeš ubrzo.

Ninočka, tražim da što pre dođeš jer se dešavaju važne stvari. Izgledaće ti neobično, ali potrebna mi je tvoja pomoć. Moram da ti objasnim, da te uputim.

Ali ne govori ništa svojim roditeljima. Ja ću to učiniti.

Ne zovi me i ne pokušavaj da šalješ pismo ili telegram. Sve bi zadržao onaj koji ne sme da zna da stižeš u Veneciju.

Ponesi prtljag, a isto tako Platona i Adonisa. Čekaću te.

Umalo da zaboravim, seti se i knjiga iz alhemije koje sam ti dao!

Nego, kako ide s profesorom Hoseom, kakve su lekcije? Šaljem ti poljubac i ne zaboravi da spališ pismo čim ga pročitaš.

Šaljem ti i avionsku kartu Madrid-Venecija. Treba da kreneš 3. juna letom u osamnaest časova. Rezervisana su i mesta za psa i mačora. Svi ćete putovati bezbedno, ne brini, molim te.

Ma šta se dogodilo, uvek ću biti uz tebe.

Deda Miša

Nina zgrabi keks, žurno ga izgricka i pogleda kalendar: beše trideseti maj.

„Svih mi smazanih čokolada! Samo tri dana!“, uzviknu. Otvori orman i uze iz zelene velike torbe jedan mali upaljač, uputi se ka prozoru, otvori ga, položi

pismo na sims i spali ga. Sunce je sijalo, a Nina je izgledala uplašeno i posmatrala je automobile kako jure Velaskezovom ulicom razmišljajući šta bi to moglo da se dešava u Veneciji. U tom trenutku čulo se kucanje na vratima: „Bruha*... veštičaro, šta radiš zatvorena tamo unutra? Otvori, čudovište malo! Osam je sati i profesor Hose je stigao. Nemoj da te čeka“, viknu Andora svojim uobičajenim kreštavim glasom.

„Dobro tetka, dolazim, oblačim se. Treba mi sekunda.“ Nina uze svoju omiljenu narandžastu majicu, smaragdnozelenu suknju, dokolenice na narandžaste i crvene pruge, zelene cipele i pokupi kosu napravivši lep konjski rep zakačen trakom, plavom kao njene oči. Izade iz sobe i ode u kupatilo da se umije; pogleda desni dlan i vide da zvezda tamni, a

* Špan.: *bruja*, veštica (Prim. prev.)

kraci se uvećavaju. Nije osećala bol, prsti su bili pokretljivi, ali taj beleg koji se uvećavao stvarao joj je moru. Stavi na nju malo kreme, one plave koju joj je deda dao: to je bila jedina krema koja je mogla da zaustavi transformaciju. U trku siđe niz stepenice i sjuri se u salon gde je profesor Hose srkutao kafu s Karmen.

„Tu si, dakle, jesi li spremna za čas?“, reče Hose gladeći svoju dugu kovrdžavu bradu.

„Da, spremna sam“, odgovori Nina stavljajući sveske i knjige na sto.

„Ali, draga devojčice, šta ti je to s rukom? Poplavela je!“, uzviknu profesor.

„Ma ovaj beleg boje jagode me malo gnjavi. Proći će“, žurno objasni devojčica.

U podne, oboje su još bili tu. Nina je jedva ispisivala jednu hemijsku formulu za neku alhemijsku smešu na bazi olova i kobalta.

„Bravo, Nina, tako mi se dopada“, reče zadovoljno Hose. „Čini mi se da si u dobroj formi. Videćemo se za četiri dana, kako je predviđeno. Uči i budi dobra. Za sledeći put pripremi formule sa bakrom i rastopljenim srebrom, sad si u sponu. Pisaću tvom dedi da bih mu rekao koliko si napredovala, postaćeš sjajna alhemičarka. Ali ne zaboravi da izučavaš geografiju i istoriju. Znaš da za tri sedmice imaš ispite u privatnoj školi, a alhemija ne spada u program. Alhemija, mala moja Nina, služiće ti za nešto drugo u životu.“

Već ispiti! Nina je znala da više neće imati nikakve privatne časove sa profesorom Hoseom, a pošto ne ide u školu, mora učiti privatno. No u ovom trenutku knjige i sveske joj baš ništa nisu značile! Morala je da ode, da hitno ode.

Ona stegnu nastavniku ruku i isprati ga do vrata. Posle otrča u kuhinju kod Karmen.

„Ne mogu ti mnogo reći, draga tetka, ali moram da idem kod deda Miše. Pomozi mi da odem, avion uzleće 3. juna u osamnaest časova. Moramo sve da radimo u tajnosti, inače će me Andora zatvoriti u sobu i sprečiti da odem. Znaš da ne želi da vidim dedu i govorim s njim“, reče zabrinuta Nina. Karmen svečano položi ruku na srce i zakune se da će učiniti sve što je moguće da joj pomogne. Kao prvo, ubediće Andoru da poseti jednu svoju prijateljicu u Toledu: svakako će joj biti drago da ostane nekoliko dana van Madrida! Tako je i bilo.

Sutradan tetka Andora otputova ništa ne sumnjajući, ali, kao i obično, poslednje reči upućene Nini nisu bile slatke: „Kad se vratim, želim da tvoju sobicu nađem u savršenom redu. Hoću da se ošišaš, inače se ovoga puta nećeš izvući, rešiću se tvog kera i mačketine. Ne podnosim vas više. Ti si jedna mala protuva, baš kao i oni.“

Nina se uopšte nije osećala spokojno; crna zvezda je postajala sve veća, i ni dedina plava pomada nije delovala. Kako bi volela da čuje Mišin glas, ali nije mogla! Tada

joj sinu ideja da pozove svoje roditelje u Moskvi... dodavola! Deda je tražio da ni to ne čini. Osećala se kao zatočenica sudbine. U dubini srca osećala je da se dešava nešto ozbiljno. Ali šta? Šta?

Bio je 2. jun, tačno dvadeset dva časa, kada je Nina ustala iz kreveta i kao obično oborila sirotog Platona na pod, utrčala u kupatilo i, stavivši ruku pod vodu, vide da je zvezda postala ogromna, tolika da je zauzela čitav dlan. Crna kao pakao... to joj se baš nikada nije desilo.

Crna zvezda... znak opasnosti. Šta treba da radim?, mislila je za sebe. Uplašena, otrča u sobu tetke Karmen, koja ju je jako zagrlila i stavila na šaku oblogu nakvašenu u ružinoj vodici. Platon je očajnički mjaukao sišavši s ormana, dok je Adonis lajao i šapama udarao po ulaznim vratima kao da je hteo da izađe.

Karmen nije znala kako da umiri Ninu i životinje. Izgledalo je kao da su se te noći otvorila vrata pakla.

I to ne beše daleko od istine, pakao je bio tu. Bio je svuda. Bio je u vazduhu.

Nina je nastavila da pere ruke pod mlazom vode, ali ta zlokobna zvezda beše stalno tu, utisnuta u kožu, i ništa je nije moglo izbrisati i učiniti da postane crvena.

Samo je deda znao šta treba činiti... Morala je da ga vidi. Treba da ide k njemu i sve će proći. Dok je hvatala vodu koja je tekla iz česme i snažno trljala dlan pogleda se u ogledalo i ugleda, kao u oblak žutog dima uronjeno, lice nekog čoveka vrlo ružnog, ćelavog, sitnih sivih očiju, s crnom bradicom i žutim zubima. Šta će ta spodoba u njenom kupatilu?

Nina razjapi usta da zaurla, ali ništa nije mogla da izusti. Ostade tako nema, prestravljena i u neverici. Čovek se grohotom smejaio i netremice ju je gledao. Posle nekoliko sekundi odraz spodobe nestade, a na ogledalu se ocrtavao trag žućkastog dima koji je formirao jedno slovo: K.

Nina ispruži ruku da ga dodirne, no tek što je približila prst, nakaza se pojavi nanovo, ali samo njena slika. Ovaj strašni čovek nestao je, kao što ni slova K više nije bilo! Pomisli da je to bilo samo priviđenje. Da ima groznicu. Oči skrenuše ka desnoj šaci: zvezda se uvećala još više, toliko da je jedan krak naprosto dosegao do srednjeg prsta.

Bila je očajna, smetena. Srce je ubrzano kucalo, a noge su počele da se tresu. Ko je bila ta osoba? Šta je značilo ono K? Bio je to možda inicijal nekog imena? Nina nije poznavala nikog s takvim imenom, nije znala odakle je došao i šta je od nje želeo. Naoko mirno siđe niz stepenice i ode u kuhinju; zatraži od tetke da joj

spremi čaj od lipa i crnog sleza da bi se umirila. Ništa nije ispričala, jer nije baš znala kako da objasni tetki. Da joj je rekla kako je videla spodobu u ogledalu u kupatilu, tetka bi sigurno smatrala da je pošandrčala.

U jedan sat po ponoći pas i mačor se još ne behu smirili. Karmen daje kosku Adonisu kako bi pokušala da ga odobrovolji, no bez nekog naročitog uspeha. Platon, nakostrešene dlake i iskolačenih očiju, trčao je naokolo skačući na stolice i stolove dok je Nina pila vruć čaj. Iznenada zazvoni telefon.

Ko je mogao biti u te sitne sate?

Karmen podiže slušalicu pogleda uprtog u Ninu, a pas i mačor se smesta ukočiše.

„Molim... da... da... o bože. Kada? A kako se desilo? O moj bože... šta da radimo? Znaju li Vera i Đakomo? Dobro. Sad ću ja govoriti s Ninom.“

Karmen poče da muca i oči joj se napuniše suzama, spusti slušalicu i snažno zagrlu Ninu.

„Vidi, mila, desila se strašna stvar. Deda...“

Karmen ne uspe da završi rečenicu kad Nina zaurla: „Ne, ne... deda Miša, ne! Ne može biti mrtav!“

„Da, srećo. Znaš, infarkt... ali nije patio. Desilo se pre nekoliko sati. Našla ga je ispruženog na zemlji, beživotnog, draga Ljuba. Još je u šoku, sirota žena. Znaš da je više od trideset godina brinula o Miši posle smrti bake Espasije“, objasni Karmen kroz jecaje.

Nina prevrnu šolju s čajem, iznenada ustade i ode u svoju sobu ostavljajući ispred vrata psa, mačora i tetku. Želela je da bude sama. Kraj prozora kao i uvek pogleda nebo, no ove noći nije bilo zvezda ni Meseca. Beše tama. Tama koja je ličila na prazninu. Na ništavilo.

Nije uspela ni minut da zaspi; sede u krevet da bi piljila u orman i još otvorene kofere. Mislila je na dedu, na njegovu smrt, a zatim se priseti tog strašnog čoveka čiji je odraz videla u ogledalu. Blagi izraz dedinog lica smenjivao se s licem spodobe koje se pojavljivalo i nestajalo. Ninu obuze panika.

„Zašto me nije čekao? Zašto je otišao bez pozdrava... Deda, zašto si to uradio? Deko, ko je ta nakaza? Deeee-daaaa, odgovori miiiiiiii.“ Sirota Nina! Plakala je kao kiša. Bila je očajna i nije imala mira.

Svetlost zore obasjavala je Madrid, a Nina je već sišla u kuhinju i spremala hranu svojim životinjama. Karmen nije oka sklopila i pila je vrlo jaku kafu kad se nakanila da kaže Nini kako nije mogla groznu vest da javi Veri i Đakomu.

„Telefonirala sam u Moskvu, u Ferk, ali su mi rekli da se ne može razgovarati sa tvojim roditeljima jer su u zaštićenoj i nedostupnoj zoni. Rade na nekom vrlo tajnom projektu i ne smeju da imaju spoljne kontakte. Čak ni s tobom. Jedino što možemo da učinimo, to je da napišemo pismo ili telegram i čekamo dok ga prime.“

Tetka je blago gledala Ninu i dodala: „Ima trenutaka kada se rečima ne može objasniti bol, ali moraš biti jaka. Tvoj deda se ponosio tobom i nemoj ga izneveriti.“

U pola četiri posle podne koferi su već bili spremni. Karmen je pronašla mobilni telefon, koji je Andora bila sakrila ispod jedne stare škrinje na tavanu, i ubacila ga u spoljni džep Ninine zelene torbe, uz iseljeničke dokumente. Bile su već spremne i sve knjige (oko sto priručnika iz alhemije, geografskih atlasa, knjižurina iz istorije, književnosti i umetnosti) koje su zauzele ogromnu kartonsku kutiju zatvorenu lepljivom trakom. I nalepnice s adresom bile su stavljene na prtljag; bilo je ispisano štampanim slovima: Nina de Nobili – kod Mihaila Mesinskog Đudeka – Vila Espasija 88 – Venecija – Italija.

Nina s mukom stavi brnjicu psu i ubaci Platona u transporter za mačke: „Spremna sam, idemo, inače kasnimo“, reče stavljajući u tašnu tablu čokolade.

Avion je poleteo na vreme. Za koji sat mala Nina će sleteti u venecijansku lagunu. Karmen je plakala gledajući avion kako uzleće, ali je bila sigurna da će ova

čarobna devojčica savladati svaku prepreku. Kad se vratila kući, nađe Andoru kako sedi na kauču, još u kišnom mantilu. Ljuba ju je upravo obavestila o Mišinoj smrti i ona nije bila ni najmanje pogođena vestima da je njen najomraženiji zet skončao.

„Karmen, znam toliko stvari iz Mišinog života. Znam i to da je imao neobične moći. Kad bi mi bio blizu, osećala sam neku neprijateljsku silu. Espasija je bila strašno zaljubljena u njega. To ju je ubilo. Espasija nije trebalo da ima dece, a ipak... Neću moći nikad da oprostim Miši, čak ni sad kad je mrtav! Sita sam života. Sreća ne postoji. Zato nisam nikad mogla da volim Ninu.“

Teška Andorina ispovest potrese Karmen, koja reagova impulsivno: „Sestro, uvek ti je neki đavo kriv. Ja obožavam tu devojčicu i želim joj da ima sve ono što želi. Njeni roditelji je vole, iako ne mogu da je drže uz sebe...“

„Ne, ne vole je. Više vole posao nego nju, eto zašto su nam je poverili! Posao... Neka se manu tog ćoravog posla! Tražiti vanzemaljce!“, odvrati ljutito Andora.

„Ne, ja verujem da Vera i Đakomo obožavaju Ninu. Bilo kako bilo, mi ih ne možemo osuđivati. Uostalom, u Moskvi su doprineli napretku vrlo važnog projekta. To dobro znaš. To zna i Nina i zato nikad nije pravila pitanje.“

Andora, ljuta kao nikada, reče jasno sestri da ne želi više Ninin natpis obešen nad krevetom. „Pošalji ga u

Veneciju. Ovde više nema mesta za budalaštine. U ovoj kući sve se vraća kako je bilo, a ako ti se ne sviđa, dobro, onda i ti idi u Veneciju. Meni je dobro i samoj.“

Karmen joj ne odgovori i ode u kuhinju da pripremi večeru. Ove noći sto nije bio naročito postavljen: samo dva tanjira i dve čaše. Čudesna devojčica nije više sedela s njima.

Avion je već dva sata leteo, a Nina je zadremala misleći na dedu. Sanjala ga je. Glas mu je bio vedar i govorio joj je: „Ninočka, ne brini. Znaćeš da uradiš sve što je potrebno. Uvek ću biti uz tebe. Nemoj se predavati strahu. Ne budi tužna. U Veneciji će sve biti drugačije. Moraćeš da se suočiš s tolikim iskušenjima... i siguran sam da ćeš to učiniti.“ Dedin glas nestade u oblacima i san se tako završi. Nina se nasmeši i pogleda svoju šaku: zvezda se najzad smanjila i povratila boju jagode. Zlokobni znak je nestao sam od sebe, kao magijom odnesen.